

Glorie van Gijssie

(oftewel: King Alfred)

Eens plantte een Hoornder timmerman,
Men duidde hem als Gijssie,
Wat bloembollen, hij kwam eran
Voor een verantwoord prijsje.

Zijn werklust was als timmerman
Niet meer dan dure plicht.
“Hee bidt om werk” zei men ervan
“Maar dankt as ie 't niet krigt”.

Dus dacht hij met zijn bollenkraam:
“Je stopt ze in de grond
En de natuur werkt vakbekwaam
Zo komt de zaak wel rond.

Veel beter dan al dat gezaag
Van iep- en eikenhout
Voor klanten mit derleu geklaag
Straks geeft de grond me goud”.

Maar zo eenvoudig was het niet.
De grond, ook toen al duur
Voor zulke teelt en zijn verschiet
Verschoof naar de natuur.

Nou ja, zo'n beetje aan de grens
Van land en woestenij.
Nog minder dan zijn minste wens
Maar “meer dan niks” dacht hij.

Een akkertje dat buurman boer
Toch niet gebruiken kon.
Onvruchtbaar land en hij ervoer
Ook nog dicht bij de zon.

Maar toch het enig stukje land
Dat te bekomen was.
En Gijssie plantte met de hand
Zijn lucratief gewas.

Maar ach, het kwam maar amper op
Het groeide voor geen prijs
De grond was immers arm als Job
Dus even arm als Gijs

Daarbij, het moet toch zijn verwoord,
Dat hij geen notie had
Aangaande naam, familie, soort
Van zijn geplante schat.

In 't kort gezegd, het werd een flop
De bollenkraam van Gijs.
In zijn bestaan alweer een strop
En weer een niet als prijs.

Maar zie, het eens geplante goed
Bleef ook na hem in 't leven
Ja zelfs zijn nagedachtenis doet
Het hier in bloei herleven.

Een bijna uitgeschreven soort,
Op d'oude plek verborgen.
Half wildernis zoals het hoort
Blijft het voor voortgang zorgen.

“Historisch” is haar nieuwe faam.
Laten we dat niet vergeten.
“King Alfred” blijkt de juiste naam
Zoals we nu ook weten.

Nu meer dan zeventig jaar oud
Blijft dit gewas getuigen
Van wat de armste grond behoudt.
Laat ons deemoedig buigen.

Ik pluk elk jaar een klein boeket
Als nostalgie te noemen.
Om in een vaasje neergezet
De tijdsduur te verbloemen.

Zo zie ik ze voor 't venster staan

Eenvoudig, maar natuurlijk
En Gijssie's Glorie spreekt me aan
Letterlijk en figuurlijk.

Dan hoop ik, misschien ver gedacht,
Zoals ze in mijn leven,
De bloemen voor mijn nageslacht
Dezelfde liefde geven.

Maatje Kikkert-Kuiper: 'Nog steeds bloeien deze bloemen in de buurt van de Ouwe Hoorn.'

Willem Kikkert, overleden 11 mei 2010